

Motion till riksdagen 2005/06:Ub429

av Luciano Astudillo (s)

Rekrytering utan kvotering

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om att fortsätta verka för ökad mångfald i högskolan utan att etnisk kvotering och andra etniska kriterier införs.

Motivering

Studenter med utländsk bakgrund, precis som studenter från studieovana miljöer, är fortfarande generellt underrepresenterade i högskolan. Även om Högskoleverket i december konstaterade att det under läsåret 2003/2004 fanns 14 procent – eller 11 500 av 83 300 – högskolenybjörjare som hade utländsk bakgrund, vilket är en ökning, kvarstår många problem. Därför är en bredare rekrytering, eller med andra ord ett aktivt mångfaldsarbete, på sikt en av de viktigaste uppgifterna för att förbättra integrationen och bryta segregationen i Sverige. Dessutom är det på sikt bra för svensk utveckling och tillväxt.

Om vi antar att begåvning är någorlunda jämnt fördelat i samhället, och inte beror på var ens föräldrar föddes eller vilken utbildning de har, kan vi konstatera att Sverige idag går miste om många potentiella civilingenjörer, läkare, lärare, statsvetare, jurister m.m. Det är därför befogat att på olika sätt uppmuntra, stödja och öka andelen studenter med utländsk bakgrund och bryta den sociala snedrekryteringen i högskolan. Men att vidta aktiva åtgärder för att öka mångfalden och bryta den sociala snedrekryteringen är ett långsiktigt arbete – etnisk kvotering är ingen lösning.

Social snedrekrytering är en väldigt komplex problematik. Studenter med iransk bakgrund är till exempel överrepresenterade och studenter med somalisk bakgrund underrepresenterade i högskolan. Studenter med arbetarbakgrund är underrepresenterade medan studenter från akademikerfamiljer är överrepresenterade i högskolan. Mycket tyder dessutom på att "fel" klassbakgrund fungerar som större bortgallrare än etnisk bakgrund. Varken alla med

Fel! Okänt namn på

utländsk bakgrund eller alla med svensk bakgrund går att buntas ihop i en gemensam grupp.

Denna komplexitet fångar inte etnisk kvotering. Tvärtom riskerar det att gynna individer som har det ganska bra förspänt i den ”missgynnade gruppen” framför individer som har sämre förutsättningar i den ”gynnade gruppen”. Studier i USA tyder exempelvis på att det är den svarta medelklassen som gynnas framför både den svarta och vita arbetarklassen i landet vid antagning till högre utbildning på grund av kvoteringen.

Dessutom ska etnisk kvotering ses som en principiellt mycket tveksam metod. Man överger ett allmänt vedertaget och accepterat antagningssystem, som förvisso har brister, och inför ett system som bygger på en uppdelning av människor utifrån ursprung – en uppdelning av människor som de allra flesta vill komma bort ifrån. Med andra ord cementeras indelningen i ”svenskar” och ”invandrare”, i vi och dom, på ett både olyckligt och otrevligt sätt.

Men vi som är mot etnisk kvotering är svaret skyldiga. Vad ska då göras för att bryta den sociala snedrekryteringen och öka mångfalden? En del av svaret har vi redan. Det finns högskolor, bland annat Södertörn och Malmö högskola, som redan genomför mycket bra verksamheter för att bredda rekryteringen. Collageutbildningar, språk-år, fadderverksamhet, samarbete med grundskolor m.m. är en del av de metoder som används för att bryta enfalden och den sociala snedrekryteringen i landets högskolor. De högskolor som vidtagit aktiva åtgärder har också varit framgångsrika i att öka andelen studenter med utländsk bakgrund och med arbetarbakgrund.

Stockholm den 3 oktober 2005

Luciano Astudillo (s)